

on müsle ühhe kiisaja inglise läkkitanud, ja finna nattofesets aiaks minno assemele, ma lähhän õige rutto so issa jure, rägin asjad ärra, ja ollen silmapilf jälle tagasi.” „Agga fallis Selam”, ütles tütarlaps, „se posse jo naero assi, sa julged ärra miinna?” Agga Selam ütles: „Enne tahhan nuhtlusse al surra, fui sinnust sün Ma peál lahku!” andis ennese mantli prudi ümber, panni ennese kübbara ta páhhá, andis püssi kätte ja ütles: „Hoia ennast ja minno ammetid!” siis läks joostes ärra.

Tütarlaps seisis nago naelte otsas, igga silmapilf olli pitkem ta melest fui tund; fui kabinat wáhhá fulis, siis nago walk olleks temmast läbbi käinud. Roggoni iggawaks läks ta aeg, fui jubba terwe tund mõda olli ja Selamit veel suggugi nähha. Keik olli wait. Ta mässis ennast tuggewaminni mantlisisse ja läks wahhi-pukasse; ta hirm läks ikka tuggewamaks. Wimaks ommiti fulis jalla astumisse heált, astus onnist woi putlast wálja — agga ehmatas foggoni ärra:

ei olnud Selam, waid üks upser tulli selle soldatiga, kes Selami assemele piddi sama wahhi peále; ta pólwed nötkusid — mótes: „Öh Selam! mis sinnust nüüd saab!” — Mehhed tullid liggi, ja Maria (se olli tütarlapse nimmi) katsus keigest joust jámmendat heált tehha ja ütles seátud soldati san nad. Agga upser tundis kohhe ärra, et se tütarlapse heál olli, ja küsis: „Mis temp se on? Kus soldat?” Ja kiskus mantli tütarlapse seljast ärro. Wärrisedes longes Maria upseri jalge ette, passus Jummala pärast armo ja halloštust, ja rákis upserile lugugu otsast otsani selgeste ülles. Siis tussi selle peále ka jubba Selam wálja. (Ta olli selle rahhaga, mis ta nattofesse aia eest sa nud, Maria issa wöllad ärratasfunud, ja ka fossimisse kauba selgeks teinud, — agga ei teádnud, mis ees otas, ja olli agga rõmus.) Agga nago nuiaga olleks ta páhhá lóodud, fui ta upseri någgi ja Maria ta jalge ees nutwad; ta astus liggi, ja ütles: „Seltsimehhed! teie teate ful, et ma omma wahhi-